

HORIA GÂRBEA

Horia Gârbea (n. 10 august 1962, București) este un scriitor român. Membru al Uniunii Scriitorilor din România. Este doctor în inginerie din 1999, cu o teză din domeniul fiabilității construcțiilor, cadru didactic la Facultatea de Îmbunătățiri Funciare și Ingineria Mediului din București din 1987. A publicat 8 volume cu caracter științific și didactic. În domeniul literar, a debutat în 1982 cu poezie. A fost membru al cenaclului Universitas, condus de criticul Mircea Martin. Din 2000 a fost secretar al secției de dramaturgie a Asociației Scriitorilor București. Apoi, din noiembrie 2003, secretar al Asociației Scriitorilor București, ales președinte al ASB în 2005. Membru al Comitetului director al Uniunii Scriitorilor din 2005.

A publicat poezie, proză, teatru, critică literară și teatrală, eseuri. 1993 - „Doamna Bovary sunt ceilalți” - texte pentru teatru - Ed. Phoenix, 1993 „Mephisto” - texte pentru teatru - Ed. Phoenix, 1996 „Text biografic” - poezie - Ed. Pantheon, 1996 „Proba cu martori” - poezie - Cartea Românească și ASB, 1997 „Misterele Bucureștilor” - proză scurtă - Cartea Românească, 1998 „Căderea Bastiliei” - roman - Editura Alfa, 1998 „Cine l-a ucis pe Marx?” text pentru teatru „Biblioteca București” editată de Asociația Scriitorilor București și Editura Eminescu, 1999 „Decembrie, în direct”, texte pentru teatru Editura All, 2001 „Cine l-a ucis pe Marx?”, teatru, Editura Vinea, 2001 „Enigme în orașul nostru”, proză scurtă, Ed. Fundației

Pro, 2002 „Rață cu portocale”, publicistică, *Ed. Premier*, 2003 „Vacanță în infern”, critică, *Ed. Carte de Suflet*, 2003 „Creșterea iguanelor de casă”, poezie, *Ed. Vinea*, 2003 „Vacanță în infern”, critică, vol II Editura Muzeului Literaturii, 2004 „Hotel Cervantes”, teatru Uniunea Scriitorilor din România, 2004 „Drumul spre Nghe An” jurnalistică, în colaborare *Ed. MLR*, 2005 „Arte parțiale”- critică, Editura Muzeului Literaturii Române și ASB, 2005 „Bridge în 41 de povestiri vesele” - *Ed. Tritonic*, 2006 „Crime la Elsinore”, roman - *Ed. Cartea Românească*, 2007 „Divorț în direct” teatru - *Ed. Palimpsest*, 2008 „Trecute vieți de fanți și de birlici - Viața și, uneori, opera personajelor” - *Ed. Cartea Românească*. A tradus în română și a adaptat pentru scenă 16 piese de Jacques Copi, Pierre Corneille, S.I. Witkiewicz, Fernando Arrabal, A.P. Cehov, N. Machiavelli, Dario Fo, Tennessee Williams, Marivaux etc.

A obținut numeroase premii literare. Romanul *Căderea Bastiliei* a fost distins cu trei premii naționale în 1998.

A susținut și susține rubrici permanente în reviste literare naționale („Luceafărul”, „Cuvântul”, „Ziarul financiar”, „Săptămâna financiară” etc.), și la publicații teatrale ca „Scena”, „Drama”. A fost titularul rubricii săptămânale de bridge din „Ziarul financiar” din 2003 până în 2008. A publicat numeroase alte articole. A prezentat câteva sute de volume de literatură contemporană în articole, unele grupate ulterior în trei volume.

1. Considerați că România de azi este diferită de cea anterioară anului 1989? Din această perspectivă, se poate vorbi, din perspectiva dumneavoastră, de o magistratură de dinainte de 1989 și de una de după 1989?

România de azi e doar geografic aceeași. În rest, totul s-a schimbat. Nu am date despre magistratură, dar presupun că schimbările se manifestă și aici.

2. Ar trebui trecută cu vederea colaborarea unor magistrați cu serviciile Securității, dată fiind experiența și competența acumulată (știut fiind că un bun specialist se formează în mulți ani) sau ar trebui ca aceste persoane să fie expuse și îndepărtate din profesie? Soluția din Germania de Est, unde, după căderea zidului și reunificare, judecătorii din perioada comunistă au fost îndepărtați, este cea mai bună?

Nu e sigur că îndepărtarea unor care au colaborat e soluția cea mai bună, mai ales că au trecut 20 de ani de la Revoluție. E dificil de cuantificat cine și cât a colaborat și din ce motive, sub ce presiuni. Corupție a fost atunci dar e și acum, ca și presiune politică. Schimbarea de generații se face automat, biologic, peste încă 10 ani nu va mai fi nimeni din „foști” în exercițiu.

3. Considerați că și în prezent, în lume și în România, puterea politică exercită influență sau control asupra magistraților? În ce modalitate? Prin ce pârgחii?

Nu îmi dau seama, nu am niciun fel de date. E firesc să se exercite oarecare presiune, ea există și în țările mai civilizate, cu exercițiu mai îndelungat al democrației, după cum am văzut în filme, am citit în romane etc. Cine e la putere rezistă mai greu să nu i se dea dreptate.

4. Dacă ar trebui să vă adresați unei instanțe din România, pentru a vă ocroti un drept, ați avea încredere în sistem, în general, și în judecător, în special? Există vreo diferență între ceea ce ar trebui să fie un judecător și ceea ce el este, în realitate?

Din nou, nu îmi dau seama. Oricum nu poți să te adresezi altei instituții și nici să îți faci dreptate singur ca haiducii sau

ca Robin Hood. Ceea ce am constatat în contactul meu cu justiția a fost mai ales o imensă tergiversare, birocrății nesfârșite, termene lungi de judecată, dificultate de a aplica hotărâri definitive. Dar asta se întâmplă în multe alte domenii.

5. Ce socotiți că ar trebui să facă membrii acestui corp profesional pentru întărirea independenței și sporirea încrederii publicului în actul de dreptate? Cum ar trebui să se comporte un judecător? S-a născut oare judecătorul ideal?

Judecătorul e chemat să aplice legea în litera și spiritul ei totodată. Asta e de făcut și nimic mai mult. Desigur, sunt chestiuni interpretabile în care intervine elementul uman. Nu există nici judecători ideali, nici legi perfecte. De aici dezbatere de conștiință care pot genera traumatisme sau... scenarii de film precum cel din „Polițist, adjectiv”. Acolo era un polițist, dar dilema poate fi și a unui magistrat. Aplicarea legii e un lucru bun dacă nu lezează inutil, neaplicarea ei e uneori mai omenoasă dar cine fixează limita?